

4.

Angelina otočila cedulku s nápisem „Zavřeno“ a svižným krokem vyšla z pekařství. Germain si už odešel odpočinout a čerstvě upečené bochníky chladly pod silnými utěrkami. Další várka hotová, dost na to, aby se poručíkovi odvděčila za ty potravinové lístky! Dokonce zbude i na ty, co nemůžou přijít do krámu nebo jim přijeli vzdálení příbuzní, a tak jim nevystačily zásoby. Mouka byla samozřejmě čím dál hrubší, ale pořád se jim dařilo uspokojit všechny. V pytlích jí bylo dost tak ještě na týden. Naopak zásoby dřeva se tenčily. Brzo bude třeba sehnat nové. Taky nesmí zapomenout vyúčtovat lístky od zákazníků a poslat je na prefekturu, aby dostala povolení nakoupit mouku. Člověku z toho šla hlava kolem! Slyšela, že jeden mlynář prý prodává i soukromníkům, ale dostat se k němu nebylo vůbec jednoduché. Pokud tedy nepočítala linkový autobus, ale to by musela odjet na celý den. Už jí napadlo jet za ním na kole, ale cesta do kopce s vozíkem plným pytlů mouky byla nad její síly.

Zabraná do svých plánů dorazila do Guillaumovy ordinace. Když strčila do dveří, změť hlasů ji vrátila na zem. Zkontrolovala si účes v zrcadle na chodbě a vešla do čekárny. Seděly tam tři ženy a jedna holčička bledá jako stěna. Všechny se tvářily mrzutě. Pokývala hlavou na pozdrav a zůstala stát. Předstírala, že si nevšimla, jak na ni Jacqueline, matka holčičky, zamávala, aby si přisedla. Neměla čas ani chuť se vybavovat. Ostatní ji potom určitě pomluví, ale to se nedá nic dělat. Navíc opatrnost teď byla důležitější než dobrá pověst. Dokud se její návštěvy připisovaly na vrub citům, nemusela se ničeho bát.

Na prahu se objevila Celestina a hned za ní André. Ošklivě kulhal, až to dělalo dojem, že trochu hraje komedii. Všichni se mu hned snažili udělat místo, ale než se mohl zhroutit do křesla, zasáhla s rukama v bok stará služebná.

„Né! Ať tě ani nenapadne si tam sednout, doktor by pak měl zmatek v pořadí návštěv! Musíš se zařadit, sedni si támhle na divan.“

Poslechl bez reptání. Dokonce se i usmál!

„Myslela jsem, že už jsi zdravý... Doktor ti dal hojivou mast. Použil jsi ji vůbec? Vsadím se, že ne!“

„No tak, dej mi pokoj, Týno.“

„Kulháš ošklivě.“

„Naložil jsem si toho na sebe trochu moc. Ale všechno dřevo už mám pod střechou!“

„Tak až dostaneš sněť, můžeš si z toho dřeva rovnou udělat nohu!“

Celestina se rozesmála na celé kolo a André konečně pochopil. Vládla celé čekárně, a proto se vyplatilo být s ní zadobře. Obrátila se na Angelinu, pyšná na svůj zásah:

„Jestli jdeš na konzultaci, musíš se zařadit, děvenko!“

„Ne. Potřebuju jenom minutku.“

Angelina nedala služebné žádný čas protestovat a zatáhla ji do chodby. Zároveň za sebou zavřela dveře. Byla si jistá, že ostatní budou natahovat uši.

„Nutně ho musím vidět.“

„Má toho moc. Určitě tě nepřijme. Sama jsi viděla, kolik tu čeká lidí.“

„Říkám ti, že je to důležité!“

Celestina se zamračila a pokusila se vmanévrovat Angelinu zpátky do čekárny. Hraje si na policajta jen proto, aby doktora ochránila před ním samým! Hubováním a mudrováním vyjadřovala svoji náklonnost. Někdy proto byla přehnaně zatvrzelá a ani si to neuvědomovala. Tentokrát ale nejspíš pochopila, že by to stejně k ničemu nevedlo, protože nakonec ustoupila.

„Je to kvůli tomu konvoji, co má přijet příští týden?“

„On má nějaký přijet?“

Celestina zbledla. Pochopila, že toho řekla příliš, ale už bylo pozdě a nedalo se to vrátit. Jen nerada šeptem dodala:

„Myslím, že ve středu. Je to šílenství... Měla bys mu to říct, aby aspoň trochu zvolnil!“

Angelina už ji neposlouchala, vešla do dveří ordinace, zavřela je a pak se o ně opřela. Guillaume seděl za stolem a na tváři měl nepřítomný výraz. Když ji uviděl, celý se rozzářil:

„Tak rád tě vidím! Daří se ti dobře?“

„Výborně, děkuji. Chci ti ve středu pomoci.“

„Ta drbna Celestina se zase prořekla!“

„Ano. Zjevně všichni všechno vědí, jenom já ne.“

„Nemluv hlouposti. Snažím se tě chránit, to je vše.“

„Neříkej! Za koho mě máš? Za hlupačku, neschopnou ti pomoci? Nebo snad nějakou křehkou slečinku?“

„Čím míň o tom víš, tím líp.“

„No samozřejmě! Já zapoměla! Pěkně potají, v ústraní... V tom ty se zjevně vyznáš. Hraješ si na neviditelného?“

Guillaume na ni překvapeně zíral, ohromený její útočností. To u ní nebylo zvykem, i když v poslední době se mu zdála nějaká podrážděná.

Opatrně se zeptal:

„O co ti jde?“

„Sebastián tě včera viděl na cestě ke Grand Défilé.“

„Sakra!“

„Tak vidíš.“

„Ale co tam proboha tak pozdě dělal?“

„Roste a pouští se pořád dál a dál.“

„Co budeme dělat?“

„Slíbil mi, že nikomu nic neřekne.“

„Je to ještě kluk! Jednou se prořekne!“

„Neprořekne!“

„Tím si nemůžeš být jistá, a navíc by se neměl sám tak potulovat. Je to dítě, Angelino, ne divoch.“

„Ale! O dětech mi vůbec nic nevykládej! Ty svatomartinské nemají slitování! A jejich rodiče nejsou o nic lepší!“

„Angelino! Nemůžeš se lidem divit, že jsou trochu odtažití. Tak to tady zkrátka chodí, ale uvnitř...“

„Říkej si, co chceš, ale na původ se tady hledí až moc, sama o tom něco vím!“

„A myslíš, že když ho necháte jen tak se potloukat, že se to vyřeší, že mu to pomůže zapadnout?“

„Ne. Já vím. Můžu se zbláznit z toho všeho, co by se mělo a nemělo dělat, říkat, vysvětlovat... Bylo by o tolik jednodušší prostě...“

„Co? Bojovat? Umřít? Musíš být rozumná, Lino. César a Sebastián tě potřebují a... vesnice taky. Ten Němec, co sem pořád jezdí, všechno ještě víc komplikuje. Každý týden... Proč si zasedl právě na nás?“

„Co já vím? Já mu jen dodávám chleba!“

„A to mi právě vrtá hlavou.“

„Co?“

„Proč poručík dělá práci řadového vojáka. Na hlupáka rozhodně nevypadá. Nejde mi to k němu. Musí mít nějaký jiný důvod.“

Angelina namísto odpovědi předstírala, že ji nesmírně zaujalo, co se děje venku. Za oknem se sotva vlekla kára tažená volem, plně naložená senem. Uvědomila si, že je jí zima, a promnula si ruce. Zatvářila se, jako že opravdu mrzne.

„Vyběhla jsem jako smyslů zbavená, ani jsem si nevzala kabát. Tak já už půjdu. Čekárna je přece jenom plná...“

„Poslyš... Za chvíli budu mít cestu kolem ovčína. Co kdybychom zkusili s Césarem promluvit společně?“

„Ale nesmíš to na malého říct!“

„Přestaň strkat hlavu do písku, Lino! Sebastián potřebuje vymezit hranice. Jestli přestává poslouchat, je to proto, že se něco děje. Tak pomůžes mi s Césarem promluvit?“

„Proč ne... Jestli chceš... Ale neprozrad' ho, slíbila jsem mu to!“

Už se chystala k odchodu, když vtom Guillaume vyskočil a chytil ji za zápěstí. Pod prsty ucítil její hebkou pleť a chvíli mu trvalo, než ji zase pustil.

„Až skončí ordinační hodiny, přijď sem za mnou a vydáme se za Césarem společně, chceš?“

„Dobrá.“ Svráštla obočí a na okamžik se zamyslela. „Určitě ti nebude vadit, že tě doprovázím?“

„A proč by mělo?“

„Já jen, jestli to není pro mladou dívku, jako jsem já, moc nebezpečné!“

Vyprskla smíchy a nechala ho tam stát. Potěšilo ji, jak vtipně se

jí podařilo vyváznout. Už bylo načase, aby si Guillaume uvědomil, co dokáže! Aby jí dal jiné úkoly. Jeho věčné ochránářství ji přivádělo k šílenství!

Na chodbě narazila na Celestinu, která tam čekala a tvářila se opravdu rozmrzele. Že by poslouchala za dveřmi? Angelině by to ani moc nevadilo. Jen ať se všechno dozví! Odted' s ní musí začít počítat!

César usnul u lahve pelyňkovky, a tak toho Sebastián využil a utekl.

Bestie ho čekala na cestě u Glantières, stejně jako poprvé. Už to ale nebyla Bestie, jen obyčejný pes. Jeho přítel. Sebastián přišel až k ní, ale dotknout se jí nesnažil. Přátelství si nelze vynutit.

„Jsem rád, že jsi přišel, tím spíš, že už je docela pozdě. Včera jsem se bál, že už tě znova nenajdu. Přinesl jsem ti kousek sýra, ale dám ti ho až za chvílku. Nejdřív tě chci zavést na jedno místo.“

Ukázal na bystřinu, která se klikatila mezi kameny.

„Vidíš? Tam jsem každý den chodil a čekal na tebe. Ale ty ses bál, vid'? Tamto je můj kámen. Tam jsem sedával. Kolikrát jsem tě jen volal! A tam na té plázičce jsem ti nechával dárky. Jednou jsi za mnou přišel, vzpomínáš si?“

Pes se na něho podíval rozzářenýma očima.

„Jdeme?“

Sebastián sestoupil ke břehu, přešel plázičku, kde nechával dárky i tu, kde házel žabky. Balvany a písčité mělčiny se střídaly a na některých místech se rozšiřovaly natolik, že vytvářely velké meandry. O kousek dál se z bystřiny stávala řeka, kde se daly najít přírodní tůně dost velké na to, aby se v nich dalo pohodlně koupat.

Pes překonával balvany, skákal přes tůně a ani jednou nezaváhal. Když Sebastián uviděl ty, ve kterých se dalo koupat, vykřikl radostí. V té největší z nich se odrážela obloha a stromy. Obklopená kameny připomínala studnu plnou světla. Lemovaly ji obrovské balvany, hladké a lesklé jako šupiny pstruha. Říkalo se, že tůně kdysi používali při svých hostinách obři, sloužily jim prý jako velké hrnce.

„Tak pojď! Tady nám nic nehrozí!“

Skočil na plochý balvan a vešel do vody. Nebyla moc hluboká, ale

zato pěkně ledová. Popošel ještě kousek, aby mu voda dosahovala těsně pod okraj bot. Ledový chlad bystriny ale cítil i přes gumu. Jako by ho za kotníky popadly dvě silné ruce. Zavolal ještě jednou:

„No tak pojď! Snad se nebojíš?“

Pes jeho volání nedbal a dočista se zastavil. Díval se střídavě na vlny a na Sebastiána, nešťastně přešlapoval na místě a nakonec podrážděně zaštěkal.

„Podívejme se, on se bojí! Jako zmoklá slípka, úplně jako zmoklá slípka! Vždyť jsi cítit na sto honů! Říkám ti, pojď sem! Musíš se umýt, jinak se tě nebudu moct ani dotknout, nebo budu taky cítit a děda si toho všimne! No tak, ty jedna zmoklá slípko, hop!“

Aby jen tak naplano nemluvil, plácl do vody a psa postříkal. Pak musel zavřít oči, protože ho oslnilo slunce. Ledová voda ho štípala, ale on si toho nevšímal a cákal kolem sebe dál, opilý radostí. Najednou ucítil, že se kolem něco hýbe, a vtom sjel až po pás doprostřed bystriny, přímo do ledové vody. Pes vítězoslavně zaštěkal a Sebastián si nemohl pomoci a musel se zasmát.

„Tak ty na mě takhle!“

Popadl psa za krk, aby se dostal z vody ven. Pokusil se ho přitom stáhnout dolů. V dešti kapek, připomínajících krystalky tekutého světla, u konce s dechem a roztřesený zimou, se ho chytil za kožich. Jeho smích byl nejspíš nakažlivý, protože pes se nesnažil vyprostit, ale nechal se taky celý zmáčet. Sebastián vyrazil vpřed. Na mokré šaty už nemyslel, chtěl, aby ho pes následoval. Tak si hráli na honěnou a cákali po sobě. Najednou uviděl na mokré, zacuchané a zablácené srsti bílou skvrnu. Natáhl ruku a zvíře okamžitě ztuhlo.

„Vždyť ty nejsi černý! Srst máš...“

Pes nic nechápal, ale klidně čekal, až dokončí větu.

„Srst máš bílou! Vydrž!“

Zašátral na dně bystriny a nabral plnou hrst kamínek. Prsty měl zkřehlé zimou, ale nic si z toho nedělal, čištění psího kožichu ho úplně pohltilo. Bylo to jako zázrak. Ovčácký pes nechal v potoce své staré vzezření divokého zvířete a vynořil se úchvatně bílý jako čerstvě padlý sníh!

„Ty jsi ale krásný!“

Najednou toho měl pes tak akorát a vyskočil na břeh. Otrépal se tak prudce, že nad ním odlétající kapky vytvořily obrovskou duhu. Pak si se spokojeným povzdechem lehl na kámen vyhřátý sluncem. Teď když se po několikaměsíčním potulování jeho srst zbavila nánosů špíny, jako by se její objem zdvojnásobil.

Sebastián se rychle svlékl. Zuby mu cvakaly jako kastaněty. Sundal si bundu, ponožky, kalhoty, svetr a nechal si jen košili. Všechno rozložil na kámen a pak si celý roztřesený přisedl k psovi.

„Takhle se nemůžu vrátit, jinak dostanu nářez století! Tobě je to jedno, já vím...“

Pes namísto odpovědi zavrtěl ocasem, oči přivřené, tlapy pohodlně rozvalené. Sebastiánovi se něco nezdálo, a tak se mu podíval na břicho, jak ho to naučil César. Vykřikl a málem vyskočil:

„Ale vždyť ty nejsi pes!“

Z úžasu nad tímto novým objevem se mohl potrhát smíchy.

„Jsi fenka! Krásná fenka! Všichni tě mají za zuřivce, a ty jsi zatím mírná dáma!“

Zvíře na to nijak nereagovalo, a tak Sebastián najednou zvažněl a vzal jeho hlavu do dlaní, aby si uvědomilo význam okamžiku.

„A já tě našel. Víš, jak se taky říká hledačům pokladů? Objevitelé. Takže já tě vlastně objevil.“

Svraštil obočí a zamyslel se.

„Jen ti teď ještě musíme vymyslet jméno, co říkáš? Řekni, krásko, souhlasíš?“

Namísto odpovědi olízla fenka Sebastiánovi tvář.

„Kráska, Bella... To je ono, budu ti říkat Bella!“

Políbil ji na čelo. Ještě byla stále trochu cítit vlhkem, zemí a neodbytným pachem psí srsti, ale stejně se k ní přitulil. Pak v záři teplých slunečních paprsků usnul, šťastný a v bezpečí.

„Poslyš, Césare, ty víš, že si tě vážím. Jsi čestný chlap, bezpochyby tvrdohlavý, ale zato se nikdy nevykrucuješ a já obdivuju lidi, co si dovedou stát za svým... Zvlášť teď, v téhle době.“

„Nech si ty řečičky! Co po mně chceš?“

Starý lišák moc dobře uhodl, že to, co bude následovat, se mu nebude líbit. Obrátil se ke Guillaumovi a Lině zády a sklonil se k zachráněnému kamzíkovi. Ten se hned odtrhl od své náhradní matky, zlákaný kouskem lízací soli.

„Sebastián se už dál nemůže celý den toulat v horách, Césare. Teď s tou zatracenou potvorou je to moc nebezpečné. A navíc jsou všude frickové. Taky přibývá partyzánů a určitě ti nemusím říkat, že to je ještě mnohem nebezpečnější. Ti nevěří nikomu a ničemu, všechno si musí dvakrát ověřovat.“

César se na ně ani nepodíval a začal kamzíkovi prohmatávat nohy. Pak nadzvedl oháňku, přešel rukama po srsti, jestli na ní nenajde nějaké parazity, a nakonec zvířeti zkontroloval zuby a oči.

„Hned jak přestane potřebovat mateřské mléko, odejde. Proti volání divočiny se nedá nic dělat...“

„I Sebastián by se měl vrátit ke stádu... Guillaume má pravdu. Musíme ho dát do školy. Jeho matka by to koneckonců taky chtěla.“

Ticho, které následovalo, Angelina dobře znala. Obvykle ohlašovalo dlouhé hodiny Césarova mlčení. Tentokrát mu ale nedá na výběr. Musí je vyslechnout!

„Je mu osm, a neumí ještě ani číst! Chceš, aby zůstal celý život negramotný?“ naléhal Guillaume, aby ho přinutil odpovědět.

Tentokrát jeho slova vyprovokovala okamžitou reakci. César se vzpřímil tak prudce, že kamzík vyděšeně uskočil. S bradou hrdě vztyčenou se postavil před své dva vyzyvatele:

„Byl jsem nejlepší ze třídy, závěrečné zkoušky jsem udělal hned v jedenácti letech a dostal jsem dispens! Učitel přesvědčil mé rodiče, aby mě toho roku nechali chodit do školy až do června, místo abych pomáhal na pastvě. Myslel jsem, že otec se z toho zblázní, ale on mi to dovolil. Když jsem jel do města na zkoušky, byla to moje vůbec první daleká cesta. A výsledek? Prošel jsem jako vůbec nejmladší z obvodu, a dokonce i z celého kraje, já, malý horal! A vidíš, doktore, nic mi to nepomohlo, stejně jsem se pak ve čtrnáctém roce musel plazit v bahně s puškou v ruce...“